

Oponentský posudek diplomové práce

Název práce: Přínos standardů kvality sociálních služeb v zařízeních pro děti a mládež

Autor práce: Júsuf Traore

Obor studia: PVČ

Posudek vypracoval: Alois Kříšťan

Datum: květen 2015

Autor se ve své práci věnuje důsledkům zavádění SQSS v zařízení pro děti a mládež, práce tedy odpovídá profilu studovaného oboru – PVČ. V úvodní kapitole očekáváme vždy formulaci cíle práce, uvedení použité metody a popis následující struktury textu. Z těchto požadavků úvod explicitně obsahuje vlastně pouze strukturu, valná část je pak věnována motivaci (což se částečně opakuje v závěru). Postrádám však jednoznačnou formulaci cíle, resp. otázky, kterou si student klade a kterou chce student zkoumat. Pak je obtížné se vyjadřovat ke struktuře a jednotlivým kapitolám textu, neboť mi chybí základní kritérium – co student řeší – a tedy proč právě zde uvádí to či ono. Za cíl by bylo možno považovat větu (z mého pohledu trochu vágní): „pokusil jsem se blíže zaměřit na souvztažnost standardů kvality sociálních služeb jako takových a jejich přínos v konkrétním zařízení pro děti a mládež“. Autor dále uvádí zdroje a strukturu.

Vlastní text obsahuje výtah z relevantní literatury, výzkumnou sondu autora, vyhodnocení a konfrontaci údajů z literatury s vlastním výzkumem. Pokud se týká prvních kapitol, autor popisuje dosti zevrubně okolnosti související se zaváděním SQSS, využívaná literatura je případná. Na některých místech si kladu otázku proč to vše uvádí, ale protože není pregnantněji formulován cíl, je těžké mít kritérium vhodnosti a sledovat nějakou niť. Všimá si textů a výzkumů, které se zabývají těžkostmi při procesu zavádění SQSS, všimá si i očekávaných přínosů. Tento teoretický podklad současně s vlastní zkušeností a „předveděním“ (které popisuje především v závěru textu) jej vede k formulaci otázek výzkumu – v tomto směru je koncept práce z mého pohledu velmi pěkně pojat.

K vlastnímu zpracování mám pak následující připomínky:

Autor např. uvádí několik možných věkových hranic pro stanovení pojmu mládež, sám pak uvádí, že on jako hraniční věk bere 26 let neboť „tak lze vyložit aktuální právní úpravu“, neuvádí jakou právní úpravu myslí, jím uváděné legislativní texty mají jiné hranice, 26 let uvádí u Koncepce státní politiky MŠMT, což asi není právní úprava (s.20). Na téže straně např. autor uvádí, že termín „klient“ měl v 70. letech 20. stol. u nás odlišit uživatele sociálních služeb od pacienta, uživatele tradiční psychiatrické péče – a autor zde odkazuje na Matouška. Matoušek však v citovaném díle mluví o odlišení uživatele tradiční psychiatrické péče od uživatele alternativních psychiatrických služeb, což je rozdíl. Podobné nepřesnosti se v práci vyskytují.

V práci se častěji opakují již jednou či vícekrát uvedené údaje (především o zákonu o soc. službách a s ním spojené vyhlášky), není jasné, proč některé údaje z legislativy autor vypisuje (S.23, 24...) stačilo by dát do přílohy, nebo jen odkázat.

V kapitole 3.3 (s.43) chce autor představit „překážky v procesu zavádění standardů kvality“, odkazuje pak ale na Mátlův text, který pojednává „aspekty bránící zvyšování kvality soc. služeb“, což je rozdíl.

Výzkumná část je zpracována dle mého soudu zajímavě a dobře. Autor jako téma formuluje „přínos standardů kvality sociálních služeb...“, zkoumá ovšem „mínění konkrétních pracovníků o přínosu SQSS“. Sám si je vědom, že předmět výzkumu je jen jedním z prvků zkoumání daného tématu, jak v závěru uvádí, měl původně v úmyslu zkoumat výpovědi uživatelů, což by byl další krok ke zkoumání vlastních přínosů. Při vyhodnocování výzkumu se autor zabývá možnými zkresleními dat, což je chvályhodné, nicméně když popisuje možnost „neuvědomění si reality ze strany respondenta“ chápe to tak, že by si respondenti již nevybavovali přesné odpovědi na položené otázky, z rozhovoru viděl, že tomu tak není. Domnívám se, že za tímto nebezpečím se může skrývat možnost, že si respondent neuvědomoval (vnímal zkresleně) realitu o které responduje, takže může respondovat o svých mylných představách, což se ze samotného rozhovoru nemusí jednoduše poznat.

Jazyk práce – text je psán jakoby lehce a čtivě, prozrazuje na jedné straně značnou slovní zásobu autora a jisté vypravěčské schopnosti, na druhé straně je velmi často obtížně srozumitelný neboť se vyjadřuje složitě a (zbytečně) komplikovaně tvoří dlouhá souvětí (až 6 řádek), kde není vždy na první pohled jasné k jakému substantivu se ten který větný člen či vložená vztahná věta vztahuje.

Práce obsahuje přiměřený počet překlepů. Po formální stránce – autor sympaticky používá poznámky pod čarou, nicméně není jasné, zda chápe jejich smysl – na jedné straně je přetěžuje zbytečnými informacemi (opakuje dlouhé citace s ISBN, i když toto se nepoužívá v případě, že je vše uvedeno na konci v seznamu literatury, tak uvádí i příručka Veber/Bauman) na druhé straně někde neuvede zásadní potřebné upřesnění – kde přesně se odkazované místo nachází, tak v citacích zákona pozn. 51, 55, 60, 61 chybí uvedení §. Někde údaj pod čarou jen opakuje údaj uvedený v textu; pozn. 76 na s.41 je asi omyl.

Práci doporučuji k obhajobě.